

Sygn. akt IV KK 463/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2017 r.

sprawy **W. K.**

skazanego z art. 178a § 1 kk, art. 222 § 1 kk, art. 226 § 1 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 17 maja 2016 r., sygn. akt II Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt II K [...]

**na podstawie art. 531 § 1 kpk pozostawia kasację bez
rozpoznania, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego
obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt II K [...], uznał W. K. za winnego tego, że w dniu 16 listopada 2009 r. w K., woj. [...], kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki R, o nr rej. [...], znajdując się w stanie nietrzeźwości, wynoszącym nie mniej niż 3,4‰ alkoholu we krwi, ustalonym na podstawie badania retrospektywnego, to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu w zw. Z art. 33 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Uznał też W. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w pkt II, stanowiącego występki z art. 222 § 1 k.k., i za to na mocy art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Również uznał W. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w pkt III, stanowiącego występki z art. 226 § 1 k.k. i za to na mocy art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczone wobec W. K. kary jednostkowe grzywny, połączył i orzekł karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec W. K., za czyn przypisany mu w pkt I, środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat.

Na mocy art. 49 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec W. K. za czyn przypisany mu w punkcie I, tytułem środka karnego, świadczenie pieniężne w kwocie 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Zasądził od W. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 zł tytułem opłaty oraz kwotę 7.058,05 zł tytułem wydatków poniesionych w sprawie.

Po rozpoznaniu apelacji złożonych w w/w wyroku przez W. K. i jego obrońcę, Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 17 maja 2016 r., sygn. akt II Ka [...], zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od w/w wyroku Sądu Okręgowego w T. kasację złożył obrońca skazanego W. K., jako podstawę kasacyjną wskazując inne rażące naruszenie prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., polegające na:

1. przyjęciu, że ocena dowodów została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, podczas gdy część zarzutów apelacyjnych w ogóle nie została rozważona i rozpoznana;

2. przyjęciu, że ocena ta stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego;
3. przyjęciu, że ocena ta wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego jest uargumentowana w uzasadnieniu wyroku I instancji;
4. jednoznacznie niekonsekwentną oceną materiału dowodowego obejmującą dowody z opinii biegłych.

W konkluzji kasacji adw. M. P. – obrońca skazanego W. K., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w K. w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniósł o pozostawienie kasacji bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rację ma Autor pisemnej odpowiedzi na kasację.

Nie budzi wątpliwości, że Autor kasacji, prawdopodobnie zapomniał, że stosownie do treści art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k., wyrok skazujący może być zaskarżony kasacją przez stronę na korzyść oskarżonego bez ograniczeń tylko wtedy, gdy orzeczono nim karę pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia, a w innych wypadkach włącznie w razie podniesienia uchybień z art. 439 k.p.k. W kasacji tych ostatnich zarzutów, mimo że dotyczy ona wyroku w którym orzeczono karę wolnościową (grzywnę), jednak nie wysunięto. Tym samym kasacja ta, w realiach sprawy, jest skargą niedopuszczalną i nie powinna być w ogóle przyjęta w sądzie odwoławczym. Skoro jednak ją przyjęto i przekazano Sądowi Najwyższemu, podlega ona pozostawieniu bez rozpoznania, a to zgodnie z treścią art. 531 § 1 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak na wstępie.

[aw]